

Hva er vi opptatt av?

Jan Egeland, Terje Røed-Larsen og Hilde Frafjord Johnson er navn som går igjen i internasjonale media. De vitner om et Norge som slåss for fred og rettferdighet i verden. Innsatsen for å bringe partene i konflikten i Sri Lanka til forhandlingsbordet nevnes ofte.

Mange i vårt land har tatt personlige valg som har ført dem til områder med lidelse og konflikt. Ofte er valget et resultat av et valg i frivillige organisasjoner, kirker og grupperinger som er engasjert mot nød og urett. Miljøer som brenner for å løse internasjonale problemer vekker en lengsel til handling hos mange mennesker. De vokser til målbevisste og kunnskapsrike fredsbyggere eller nødhjelpsarbeidere.

Men det finnes en annen norsk virkelighet. En leder i Vårt Land spør: "Er det fordi vi har det så bra at valgkampen har vært så ekstremt nærsynt? Det har nesten ikke vært snakk om verden utenfor Norge." Harald Stanghelle skriver i Aftenposten: "Vi får det stadig bedre, men likevel venter vi oss enda mer. Det er ikke akkurat den mest sympatiske folkeegenskap å møte verken oss selv eller resten av verden med."

Men sett er vi mer enn speilbilder av det disse to gruppene formidler. Det handler om hva vi er opptatt av, hva vi fyller våre indre, private rom og våre felles rom med. Hva snakker vi om i våre hjem, over midagsbordet og kaffekoppen, på arbeidsplassen, på møter i klubber og organisasjoner? Kanskje har det også litt å gjøre med når vi slår av og på TV.

Nordmenn har det privilegiet å ha plass nok til å være alene i naturen og søke stillheten. Ved sjøen, i skog og fjell. Der kan vi bli våre egne mål bevisst. Der kan et gryende engasjement for en verden i nød slå rot i våre hjerter. Og refleksjon i ensomhet kan føre til fruktbare samtaler i fellesskap, til ideer og planer som mobiliserer mennesker og organisasjoner til handling.

BOA

Caux:

På tvers av generasjoner

An intergenerational experience of community living (En erfaring av fellesskap og samliv mellom generasjonene) var temaet for uken fra 27. juli til 3. august. Erfaringen var der uten at arrangørene behøvde å anstrenge seg. Men det var en logistisk utfordring å sørge for at alle aldersgrupper hadde utbytte av møter, samtale- og arbeidsgrupper, sport, lek og utflukter.

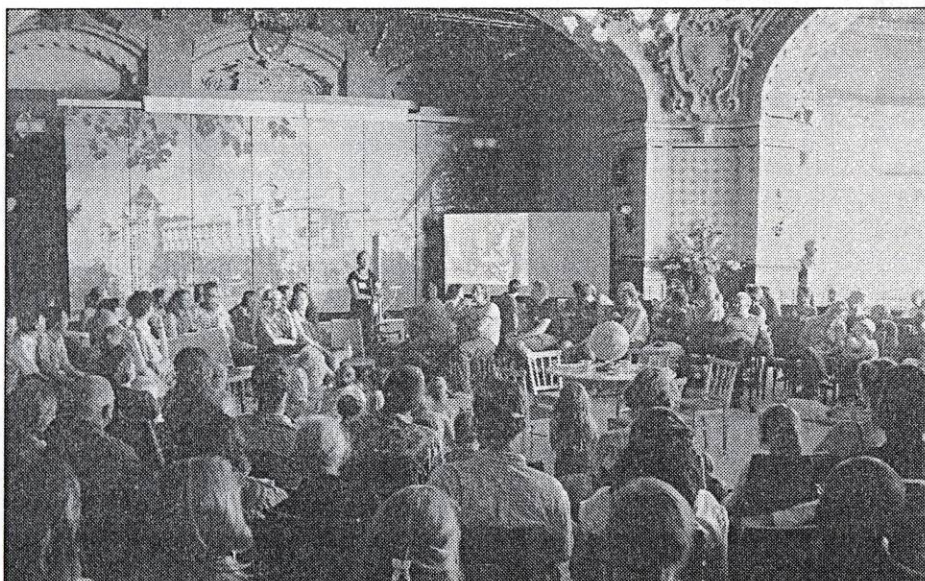
92 av oss var under 17 år; 215 var mellom 18 og 40; 135 var mellom 41 og 65; og 51 var over 66 år. Til sammen var vi nesten 500 mennesker samlet i den store bygningen Mountain House. Mer enn femti var norske, de fleste var yngre familier med barn. Men de var ikke de eneste som søkte svar på hvordan verdier formidles mellom generasjoner. Lederen av Shanghais kommunale "Komité for Etisk og Kulturelt Fremskritt" kom med en gruppe på 7. Fra Rwanda kom to som hadde gjennomlevd folkemordets tragedie.

Ballonger i den store inngangshallen ønsket deltagerne velkommen. Møtene ble simultanoversatt til kinesisk, arabisk, tysk, fransk, spansk og norsk. Det begynte med "Caux-lympics" på den store plassen med utsikt over Genfersjøen nesten 1000 meter nedenfor. Her konkurrerte alle generasjoner i øvelser som diskos med papirtallerkener og spydkast med sugerør. Alle dummet seg ut, og alle oppdaget hverandre.

Tyngdepunktet var møtene hver morgen kl. 10 der alle - unge og gamle - var med. Kvelden før hadde vi fått noen spørsmål som vi skulle tenke på over natten. Eksempler: Hvilke idealer og verdier betyr mest for meg? Hva er det som holder når alt rundt meg forandres? Kan jeg tilgi og be om tilgivelse? Absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet - hvilke tanker gir de meg om mitt eget liv? Ser jeg en større mening med mitt liv og arbeid? Er jeg villig til å krysse barrierer for å bli kjent med noen av en annen rase eller religion?

Den første halvtimen var satt av til barna. "Tanken var at denne tiden skulle være både morsom og meningsfull og inkludere barna mest mulig," skriver Astrid (29). "En morgen inviterte vi alle de barna som ville til å komme opp på scenen og vise hvordan man sier unnskyld på deres språk. En annen gang intervjuet vi to kamerater om vennskap. Unge og gamle fikk også svare på spørsmål til dagens tema under 'åpen mikrofon', for eksem-

Forts. side 2

En av initiativtagerne Camilla Nelson åpner konferansen.

Forts. fra side 1.
På tvers av...

pel: Hva er jeg redd for? Hva gjør meg sint? Hva er det beste ved meg? Det var rørende å høre barnas ærlige svar. Jeg tror de følte at de ble tatt på alvor og at det de bidro med var viktig. En av kineserne sa at hans presentasjon på Kina-seminaret ble en annen etter det han hadde hørt fra barna. Han ba om at det ble arrangert en lignende konferanse i Shanghai 2007.

"Tone Nelson spilte karakteren 'Mr. Incredible' som var Caux's egen skadedyrsbekjemper. På en meget humoristisk måte fanget hun hver dag et merkelig dyr som illustrerte sider ved oss mennesker som ikke er så gode for fellesskapet. Videre ble alle utfordret til å riste løs med minst en bevegelsessang hver dag. Det var et fabelaktig syn å se unge og gamle med armer og ben i alle retninger!"

Mr. Incredible har oppdaget et nytt skadedyr.

Etter møtene gikk de voksne til samtalegrupper. De minste gikk til barnehagen og de litt eldre til arbeidsgrupper hvor de bl.a. klippet og malte silhuetter av seg selv i full legemsstørrelse. Tegningene dekorerte snart veggene i det store huset. Tenåringene fikk opplæring i film, teater og musikk av dyktige instruktører.

Ettermiddagens seminarer spente vidt med temaer som "Farsrollen" og "I gode og onde dager - en samtale om ekteskap" og "Eldre - men klokere?" Kineserne ga et bilde av forholdet mellom generasjonene og de gamles situasjon i Kina. Carol Bellamy, avtroppende leder for UNICEF,

Forts side 5.

Forvandling til frihet

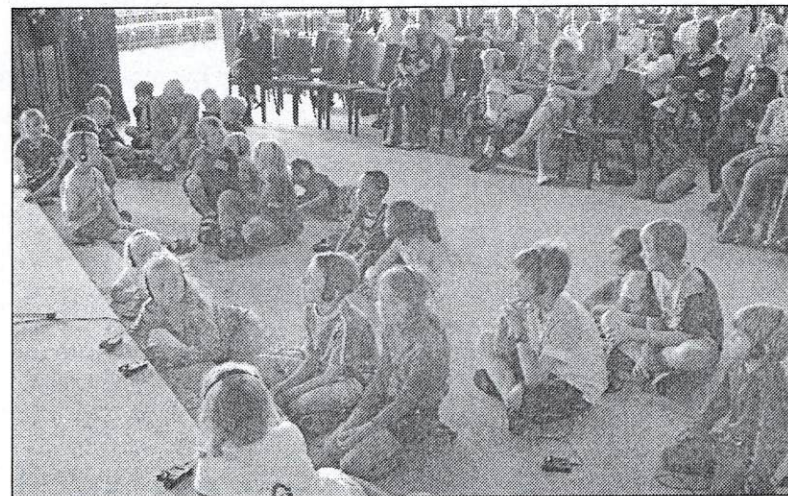
Morgenmøtene i Caux er en anledning til å dele egne livserfaringer med andre. Her følger tre innlegg som forteller om forvandling og hva det noen ganger kan koste.

Når noen sårer

Forholdet til meg selv bestemmes ofte av opplevelser i barndommen. I 10-års alderen tok jeg noe i en forretning, ikke for å stjele men for å finne ut hva det var. Da fikk vite om det, tok han meg med inn på soveværelset, ga meg en kraftig omgang ris på baken og beordret meg til sengs med ordene: Hos oss stjeles det ikke!

Jeg følte dypt at jeg ble misforstått og urettferdig behandlet, uten en sjanse til å forklare meg. Da jeg fikk ansvaret for et kokeskift her i Caux, kom mange til meg for å tilby sin hjelp. Jeg svarte vanligvis kontant nei. Mange fant meg arrogant og samarbeidsforholdene ble stadig vanskeligere. Jeg våget nesten ikke å ta stilling til hvorfor, men etter hvert gikk det opp for meg at jeg anså tilbud om hjelp som en beskyldning om at jeg ikke greide jobben. Jeg hatet meg selv for det, men ville samtidig bevise for all verden at de tok feil.

Det hender at noen gjør oss urett. Særlig var det en person som hadde såret meg dypt og jeg følte at jeg hadde rett til å avslå et videre samarbeid. Inntil setningen i Fadervår: 'Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere' bet seg fast i meg. Jeg ba Gud om hjelp til å tilgi. 6 uker senere fortalte jeg min mann om denne bønnen. Han ble overrasket og svarte: "I disse ukene har jeg lagt merke til at du behandler meg og barna annerledes. En hardhet og utilfredshet er borte. Du har mer varme og tålmodighet." Helbredelse i forhold til en selv gjør vondt, men er en dør til livsglede og frihet. (Kvinne 40 år)

Barna følger intenst med. Møtene ble oversatt til 6 språk.

Fra tenåring til mann

Mange kulturer har seremonier som bekrefter at en tenårig gutt har blitt mann. Jeg leste boken "Crisis in Masculinity" av Leanne Payne om betydningen av en slik bekreftelse gjennom faren eller en annen mann som tenåringen kjenner godt. Moren kan ikke gi denne bekreftelsen. Hvis den uteblir, kan det få tragiske følger.

Min far døde da jeg var tretten. Mennene som etter det kom inn i mitt liv, var en negativ innflytelse. Det gjorde det ikke bedre at jeg bodde i et kollektiv fra jeg var nitten til tjueto hvor jeg ikke fikk delta i de ukentlige manns møtene. Jeg var åpenbart ingen mann, og følte meg mindreverdige når jeg var sammen med menn.

Fra jeg var tretti begynte det å gå nedoverbakke. Det ble stadig vanskeligere å ta initiativ eller være sammen med mennesker. Jeg oppsøkte kristne terapeuter og psykologer og psykiatere. Til min kone sa jeg at jeg føler meg som en krøpling, utgammel, og at jeg ikke ønsker å leve mer. Det var bare tanken på barna som holdt meg fra å ta mitt eget liv. 2001 tok jeg imidlertid en overdose av sovepiller. Heldig- eller uheldigvis tok jeg feil sort. Min kone fant meg og jeg overlevde. I tre uker var jeg plassert på en lukket psykiatrisk avdeling. Det var ingen hyggelig opplevelse.

Etterpå leste jeg "Crisis in masculinity" igjen, og forsto at dette var virkelig mitt problem. Forfatteren hevder at menn kan finne den bekreftelsen de savner fra Gud

vår Far. Jeg fant frem til en rådgiver som kjente til boken og forfatterens metoder. Jeg hadde bare et to timers møte med ham. Den andre timen brukte vi på bønn om spesifikke temaer. Til slutt ba vi Gud om å gi meg den bekreftelsen jeg savnet. Ingen følelsesmessige metoder ble brukt. Men jeg visste at noe viktig hadde skjedd.

Siden den dagen har jeg aldri sagt at jeg føler meg som en krøpling og ønsker å dø. Jeg er avslappet i samvær med menn. Jeg blir ikke lenger så opprørt over ting i fortiden. Min styrke og evne til å ta initiativ har gradvis kommet tilbake. Jeg har kastet pillene mot depresjon. Mange menn kan ha samme problem som jeg uten å vite det. En ting slo meg under det møtet: Djevelen eksisterer. Plutselig så jeg ham stå gjemt bak visse hendelser og mennesker i fortiden for å utnytte våre svakheter og ødelegge oss psykisk og fysisk. Jeg fikk mer medfølelse med mennesker jeg tidligere holdt ansvarlig. Jesus vil helbrede og styrke oss som mennesker.

(Mann 47 år)

Trofasthet krever noe

Forpliktelse og trofasthet er nær forbundet med hverandre. Forpliktelsen er beslutningen du tar, trofasthet hjelper deg til å holde fast ved den. I vårt ekteskap har løftet om å holde sammen "til døden skiller" vært en nøkkel. Jeg har vært meg bevisst at "this is it". Den begrensningen er en velsignelse. Jeg kan ødelegge eller bygge. Begrensningen er en spore til å bygge.

Vi vokser opp med sterke forestillinger om kjærligheten mellom mann og kvinne, og store forventninger. Men 'lidenskapelig forelsket' er ikke et sterkt nok lim til å holde et ekteskap sammen. Jeg har en venninne som nå er 40, og fremdeles gift med mannen hun forelsket seg i som 16-åring. Da jeg spurte hva som var nøkkelen til deres trofasthet, svarte hun: "Jeg måtte akseptere at jeg for min mann ikke var prioritet nr. 1, og omvendt."

Trofasthet vil på ett eller annet punkt innebære offer. Selv har jeg vært gift i 11 år. Min mann og jeg står hverandre veldig nær og deler nesten alt. Nylig bestemte han seg til å bli katolikk - mens jeg er protestant. Han følte at dette skrittet var nødvendig for hans tro. For meg føltes det som om han ikke var trofast mot meg og vårt felles liv. Det har vært en kamp. Slik er det. Det er vanskelig å akseptere at jeg ikke er prioritet nr. 1, at å være trofast krever et slags offer. Det er fremdeles en kamp.

(3-barnsmor, 35 år)

Caux:

Europas sjel og hjerte

Hvordan skape et fellesskap av alle de ulike folkegruppene på det europeiske kontinent? Må ulikheter alltid skille oss? Hvilke verdier har vi felles? De politiske strukturer kan variere men geografi og historie tvinger oss til å leve sammen, betrakte hverandre som partnere og utvikle en toleranse som skaper fellesskap av ulikhetene.

Slike og andre spørsmål lå på alles sinn da den andre tema-uken i Caux startet 16. juli. Mennesker fra 63 land var til stede, noe som hjalp oss europeere til å få et større perspektiv. Konferansen var i stor grad interaktiv og møtene førte til livlige diskusjoner. Alle var med i arbeidsgrupper som behandlet spørsmålene mer inngående og der deltagerne kunne være personlige. En sveitsisk-amerikansk historiker, Catherine Guisan, ledet en workshop der temaet var den Europeiske Union: "Hvordan fungerer den og hvordan kunne den fungert," var spørsmålet. En prest og lærer ved Heriot-Watt universitetet i Edinburgh, innledet om "Etikken i krise." De unge frivillige østeuropeerne som arbeidet i Caux, tok ansvar for en kveld med "Bilder av Europa," der alle ble invitert til å si hva som betydde mest for dem i eget land.

En dag handlet det om "Forsoning" og sveitseren Pierre Spoerri talte om Europa etter 2. verdenskrig med forsoningen mellom Tyskland og Frankrike sentralt. Han ble etterfulgt av talere fra Russland og Bosnia som snakket om sårene fra krigen på Balkan. Den katolske biskopen i Sarajevo minnet om massakren i Srebrenitsa 10 år tidligere og fikk et gripende svar fra en serber som satt i salen.

Mange av deltagerne kom fra Nederland, Frankrike og Sverige men den største gruppen var britisk. Litt overraskende fordi det på forhånd var reist spørsmål derfra om temaet Europa og den europeiske union var for politisk. Det ble ingen konflikter, i stedet søkte vi å finne frem til hva det er vi har felles i Europa. Muslimene fra flere europeiske land, blant dem tre imamer spilte en aktiv rolle i møtene og det ble satt pris på. Et muslimsk bønnerom ble flittig brukt og det var gudstjeneste i begge kirkene i Caux.

En dag var satt av til utflukter. Deltagerne kunne velge mellom Jean Monnet Arkivet i Lausanne, Reformasjonsmuseet og Røde Kors i Genève eller klosteret i Saint Maurice. Den største franskspråklige avisen i Sveits, 24 Heures, hadde to rapporter fra konferansen. En artikkel i den presti-

sjetunge avisen Neue Zürcher Zeitung sammenliknet gruppesamtalene i Caux med livet i de ortodokse klostrene på det hellige fjellet Athos i Grekenland.

Uken igjennom gikk vi veien fra "Bli kjent med hverandre" til "Skape et Europa som har omsorg". Vi studerte et fransk initiativ for å bedre sosial tilhørighet, et svensk for å bygge bro over kulturelle og religiøse motsetninger og et engelsk initiativ som vil bringe håp til storbyenes innvandrere.

Urbefolkninger

9. august er FN's internasjonale dag for verdens urbefolkninger. I Caux ble dagen markert gjennom et plenums møte ledet av representanter for samefolket, Australias aboriginer, Canadas og Colombias indianere. De talte om utfordringene som urbefolkningene møter når det gjelder å bevare sin kultur og sitt språk i en globalisert verden. Men også hva urbefolkningenes livsvisdom kan gi til verden. "Lyt til visdommen fra de lavmælte stemmene" var møtetets tema.

Monica Hencke fra Colombia men som bor i Canada, beklaget at urbefolkningsperspektivet mangler i den politiske debatten. "I diskusjoner om viktige politiske spørsmål trenger vi deres visdom. Hva er bærekraftig utvikling annet enn å leve i harmoni med naturen? Hva er sosialt fellesansvar annet enn omsorg for hverandre?" Tre samer var kommet fra Sverige, en av dem reineren Peter Anderson avsluttet møtet med en joik. Alle vandret ut på gressbakken nedenfor Mountain House ledet av Caux Scholars som bar en lang trepåle med inskripsjonen "Må det bli fred på jorden" på 17 språk. En indianer fra Canada ledet en hjemreiseceremoni. Fire ledere sto og representerte de fire himmelretningene nord, øst, sør og vest. Hver av dem ba en bønn og velsignet dem som skulle reise, mens røken fra brent gress steg opp og en aborigin sang.

Guri Ulfrstad

Guri Ulfrstad døde 26. juni 2005, 76 år gammel. 19 år gammel reiste hun til Caux og arbeidet så med MRA i 7 år. Hun deltok bl.a. i arbeidet for forsoning mellom Tyskland og Frankrike, noe som fikk betydning for hennes engasjement senere i livet. Guri ble bisatt i Uranienborg kirke i Oslo der en venn og medarbeider domprost Øystein Bjørndal forrettet. I minnetalen sa han bl.a.:

"Guri var ei føregangskvinne før feministen slo igjennom. Og samstundes stod ho på skansen saman med Husmorforbundet på 60-talet og kjempa for husmødrene og arbeidsplassen i heimen. 200.000 underskrifter var ho med å samla inn i denne samanheng.

Guri Ulfrstad har hatt eit sterkt engasjement i mange politiske og humanitære prosessar. Frå den politiske vårløysinga i Tsjekkoslovakia i 1968 til Zimbabwe på 70-talet. - Vidare tok Guri initiativet til Fredsskipet til Nicaragua tidleg på 80-talet.

I august 1988 sette ho igjen internasjonal politisk dagsorden med Vennskapsskipet til Polen. Det var midt i den mest urolige perioden i nyare polsk historie med store streik leia av Lech Walesa og Solidaritet frå Leninverftet i Gdansk. Vennskapsskipet var lasta med helse- og sanitærutstyr og medisinske apparat til polske barneheimar. Om bord var det nesten 400 interesserte nordmenn og -kvinner.

Guri engasjerte seg der liv og helse var truga. Ho markerte seg i mineryddingsarbeid og kjempa for minoritetsgrupper mange stader i verda. Med åra vart ho meir og meir ein radikal kristen humanist."

I en nekrolog i Aftenposten 5.7.2005 beskriver forfatteren Gerd Grønvold Saue henne som "et lysende fyrtårn i fredsbevegelsen" og fortsetter: "I mer enn 20 år innehadde hun ledervervet i Kristent Fredslag, en organisasjon som hadde eksistert i flere tiår, men stort sett levd sitt liv i skyggenes dal. Med sine nyskapende initiativ, som Vennskapsskipet til Nicaragua og senere til Polen - i de kalde vindenes tid - klarte hun å bringe Kristent Fredslags bærende ideer om vennskap og meningsutveksling ut til TV-skjermene og avisenes førstesider. Ikke bare i Norge men i mange land."

Ekstremistene er i mindretall

Elisabeth og Alec Smith fra Zimbabwe var i august på ferie og familiebesøk i Norge sammen med datter Kjersti og sønn Tom Erik. Familien bor spredt. Kjersti er grafiker og bor i London. En yngre søster Inger studerer film i Cape Town og Tom Erik, 19, er begynt på en folkehøgskole i Solør for bl.a. å bli god i norsk. Elisabeth arbeider som attaché ved den norske ambassaden i Tel Aviv mens Alec har oppgaver i Zimbabwe og Sør Afrika og pendler mellom Israel og Harare minst fire ganger i året.

Det har vært to interessante og lærerike år i Tel Aviv, forteller de to. Israel er i en meget vanskelig situasjon. Landet preges av ekstremisme - av jødiske, muslimske og kristne fundamentalister. Mange turister, også norske, kommer dit år etter år på gruppereise. Mange har et forenklet og naivt bilde av "det forjettede landet" og blir nesten sjokkert når de oppdager at ondskap også finns i Israel. Akkurat som i Zimbabwe hvor så meget virker håpløst og uforståelig, kan en lett bli kynisk når en bor i Israel. Da gjelder det å minne seg selv om at det er enkeltmennesker som teller og at en kan bygge vennskap med alle. Og vi har alle en Gud som vi tror på. Den samme Gud.

Elisabeth og Alec har israelske og palestinske venner som de besøker og inviterer hjem til seg. Palestinerne hyller Norge. Israelere er mer skeptiske til de norske fredsinitiativene. Elisabeth mener dette er i ferd med å snu og at Bondevik har vunnet respekt de siste to årene. Ekstremistene er i mindretall og utgjør kanskje bare 10% Likevel er det ofte de

som setter dagsorden. Flertallet av jøder, palestinere og kristne ønsker fred og forsoning. Men samtidig bærer de bagasjen fra sine egne samfunn med seg. De er redde for å bli sett på som forrædere dersom de går nye veier og søker forsoning. Identitet og tilhørighet betyr alt i dette landet.

- Jødene er intelligente, dyktige, hardt arbeidende. Ørken ble til jordbruksland gjennom forrige generasjons harde arbeid og kamp. De unge i dag får alt gratis. Hva skal de leve for, er et spørsmål vi ofte møter, sier ekteparet Smith.

Russisk identitet

Et seminar om den russiske baron Paul Nicolay (1860-1919) fant i juni sted i hans hjemby Vyborg i Karelen, siden 1944 en del av Russland. Baron Nicolays familie hadde i flere generasjoner tilhørt den indre sirkel rundt tsarene. Men Nicolay selv ga opp sin karriere og ga hele sin tid for å vinne studenter for kristendommen. Han arbeidet nært sammen med amerikaneren John Mott, grunnleggeren av World Student Christian Fellowship og vinner av Nobels fredspris.

På seminaret deltok bl.a. en teologiprofessor, talte ved åpningen av konferansen i Caux i sommer om politikk og idealer og politikernes ansvar. Soares ble fengslet tolv ganger og også sendt i eksil på grunn av sin aktive motstand mot sitt lands diktatur. Han var i 1986 Portugals første demokratisk valgte statsoverhode på seksti år. Politikk var for ham alltid et moralsk imperativ, aldri en karriere, et arbeid eller en livsstil. Det var et uselvsk ideal, "en visjon om fred, slutten på kolonikrigene, styrking av demokratiet, å åpne Portugal til Europa og verden, men fremfor alt visjonen om frihet."

En professor fra St. Petersburg mente at dagens Russland går gjennom en alvorlig identitetskrise. Å gi studentene den hele og fulle sannhet om fortiden, så han som en forutsetning for indre fornyelse.

Baron Paul Nicolay hadde truffet Frank Buchman i Amerika i 1913. Mange av dem som Paul Nicolay vant og trenet i Finland var blant dem som siden lanserte Oxfordgruppen i landet.

IC verden rundt

Brisbane, Australia

En fire dagers konferanse med 250 mennesker fra Sørøst-Asia og Stillehavsområdet fant sted i Brisbane. Blant deltakerne var Rozy Munir, visepresident i Nahdlatul Ulama, som er verdens største muslimske organisasjon med 50 millioner medlemmer i Indonesia, og professor James Haire, leder i det nasjonale kirkelige fellerådet i Australia. Fra Solomonøyene kom en gruppe på 25, med kirkeledere og politikere og noen av de ungdommene som har lansert en 'Clean Election Campaign' i landet. Etter en brutal borgerkrig skal Solomon-øyene holde parlamentsvalg i mars neste år. Med de indonesiske deltakerne utvekslet de ideer og erfaringer om kampen mot korupsjon.

Somalia

22 somaliere som representerte forskjellige områder og klaner i Somalia, tok del i den siste av sommerens konferanser i Caux i midten av august. Ni av dem var sendt dit av statsministeren i Somalia. De andre kom fra land i Europa, spesielt Storbritannia, der mange bor. Flere av somaliene talte under møtene, blant dem fiskeriministeren. Størst inntrykk gjorde det kanskje at somaliene sammen sang patriotiske sanger fra sitt land under en kulturkveld. Som uttrykk for forsoningen i gruppen kom de med en felles erklæring ved avreisen.

Portugal

Mario Soares, Portugals tidligere president, talte ved åpningen av konferansen i Caux i sommer om politikk og idealer og politikernes ansvar. Soares ble fengslet tolv ganger og også sendt i eksil på grunn av sin aktive motstand mot sitt lands diktatur. Han var i 1986 Portugals første demokratisk valgte statsoverhode på seksti år. Politikk var for ham alltid et moralsk imperativ, aldri en karriere, et arbeid eller en livsstil. Det var et uselvsk ideal, "en visjon om fred, slutten på kolonikrigene, styrking av demokratiet, å åpne Portugal til Europa og verden, men fremfor alt visjonen om frihet."

Caux, Sveits

For fjortende gang ble 'Caux Scholars Program', et fire ukers kurs i konfliktløsning på det personlige og globale plan, gjennomført med 20 studenter fra Mexico, Colombia, India, Kambodsja, Nepal, Tyskland, Uganda, Sør-Afrika,

Usbekistan, Kirgizstan, Kenya, Nigeria, Libanon, Australia og USA. Deltakerne studerte konflikter rundt om i verden bl.a. i deltagernes egne land, deres opprinnelse og årsaker og eventuelle løsninger. De diskuterte den politiske splittelsen i USA, lærte om Armenia og folkemordet som har satt sitt preg på landets utvikling, Maoistopprøret i Nepal og den humanitære krisen i nordlige Uganda og Darfur i Sudan. De arrangerte to seminarer under konferansen 'Agenda for Reconciliation' i Caux med temaene 'Frihet fra frykt' og 'Lederskap for sosial forandring'.

Zimbabwe

"Nasjonen trenger moralsk opprustning" var overskriften på en større artikkel i Financial Gazette i Harare. Avisen beskriver seg selv som Sørlige Afrikas ledende finansavis. Artikkelen var skrevet av Isaya Muriwo Sithole, en zimbabvisk advokat, politisk rådgiver og menneskerettsaktivist. "Løsningen på mange av de problemene som rir verden som en mare i dag, kan ligge i en gjenoppliving av de grunnverdiene som demokratiet er bygget på. Det trengs en ny forpliktelse i vårt folk på dyder som ærlighet, renhet, uselvskhet og kjærlighet, som så mange av oss har latt komme i annen rekke," skriver Sithole. "Krisen i Zimbabwe og i verden er i bunn og grunn moralsk. Nasjonen trenger å rustes opp moralsk fordi bedret moralsk helse er forløperen til økonomisk gjenreisning og politisk stabilitet. Fiendene i dag er selvisk materialisme og moralsk apati."

USA

Initiatives of Change i USA har forberedt et kurs og et handlingsprogram med det enkle navnet 'Action': Tre ledere og åtte unge mennesker fra Argentina, Kenya, Moldova, Pakistan, Ukraina, England, USA og Vietnam skal i ti uker fremover besøke en rekke byer og stater i USA. De skal studere amerikansk samfunn og historie og skal selv på skoler og i andre fora presentere eksempler på konfliktløsning og lederskap som har forandret menneskers handlingsmønstre. En av lederne for gruppen er Howard Grace fra England. Han er lærer og har i flere år arrangert seminarer og debatter om livssyn og etiske spørsmål på britiske skoler.

Forts fra side 2.

På tvers av...

FN's barnefond, foreleste om "Fellesskap på tvers av generasjoner".

Arbeidet for forandring i verden er en has-tesak, ble det sagt under åpningsmøtet, enten det dreier seg om land med fattigdom og krig eller overflodsamfunn med selvopptatthet og normløshet. Vi møtte hverandre, vi ble venner og vi møtte oss selv. For mange ble det en avgjørende uke. Hver kveld samlet mange av deltagerne seg til kveldsbønn i den lille kirken like ved for å takke for dagen som var gått og legge fortsettelsen i Guds hånd.

Den eldste deltageren var trolig 90-åringen Ken Rundell fra England. Da uken var over hadde han denne kommentaren: "1946 kom jeg til Caux med Frank Buchman og ledet teamet som skulle holde media informert. Nå var jeg ivrig på å oppdage hvordan en ny generasjon nærmet seg de moralske absoluttene som vi utfordret etterkrigstiden med.

Dagens tenåringer og unge foreldre kler seg annerledes og har en annen livsstil, men det oppmuntret meg at de holder fast ved fellesverdiene i våre forskjellige religioner, samtidig som de har et åpent forhold til dem som ikke har noen religiøs tro. For meg var det en glede å oppleve at de verdiene som appellerte til meg i 30-årene, fremdeles former livene til nye generasjoner."

Et dikt

En 82 årig leser av Ny Verden, Einar Helde i Romsdal, har sendt oss sitt dikt "Bygg ei ny verd." Han forteller at han som lærerskolestudent i 1940-årene hørte om Oxfordgruppen/MRA av en øvingslærer. Livet har gitt ham mye motgang men opplevelsen har han aldri glemt.

Elsk din Gud, og elsk din neste.
Desse boda er dei beste.
Det sa Jesus her på jord.
Absolutt er krav om kjærleik,
Sanning, sjølvgløyming og reinleik.
Det er Oxfordgruppas ord.

Våre ord kan vera fagre,
gjerningane nokså magre
for vi strekkjer ikkje til.
Er vi stille, Anden talar,
Leier oss til himmelsalar,
nåde, vi forvandling vil.

Sakset

En politiker må være villig til å ofre seg for det han har erkjent som rett: Her står jeg og kan ikke annet! Det jeg sier, er hva jeg tror landet trenger. Hvis det betyr at jeg taper og velgerne sender meg ut i ørkenen, må neste mann tre frem og erklære: "Det dere nettopp har hørt stemmer. Også jeg står på det og kan ikke annet." Hvis flere politikere forholdt seg slik, er det mer sannsynlig at befolkningen ville være villig til å betale prisen for de forandringene som må til.

Sosiologiprofessor Meinhard Miegel til Der Spiegel, Hamburg, 29.8.05

Det har vært en eksplosjon av over 200 nye arabiske satellittkanaler i land hvor media tradisjonelt har vært kontrollert av informasjonsministeriene. Al-Jazeera's banebrytende program "I motsatt retning" sjokkerte araberne ved å la politiske dissidenter diskutere med regimenes talsmenn, og islamister med sekulært innstilte modernister. "Disse nye fjernsynsprogrammene gir det å være uenig en ny legitimitet i de arabiske samfunnene," skriver Marc Lynch, en statsviter ved Williams College. "For bare 10 år siden var det en utbredt følelse av det var galt å være uenig, at det var ensbetydende med troløshet overfor din arabiske identitet.

Newsweek, New York. 8.8.05

Isolasjonen hos oss i nord er av en annen karakter, i en valgkamp om lokale problemer som kan virke små for en tilreisende fra et av Europas fattigste land. Sett fra Balkan er en valgkamp om eldreomsorg og utdanning og om konkrete sosiale og økonomiske problemer, en luksus. Vi burde be og takke for at vi kan føre en tross alt nokså sivilisert valgkamp i hverdagens problemer i vårt rike land.

Dag Halvorsen, Balkan-korrespondent. Aftenposten 28.8.05

Jan Egeland mener det folkelige engasjementet vanskelig kan overvurderes:

- Hele min erfaring i fredsarbeid viser at arbeidet er nytteløst dersom vi ikke makter å få med oss de folkelige organisasjoner og bevegelser. Deres rolle er først og fremst å sørge for forsoning. Regjeringssiden, våpensiden, FN og internasjonale organisasjoner skal jobbe for våpenhvile, formelle fredsavtaler og reintegrering av de stridende.

FN's visegeneralsekretær Jan Egeland. Annonsebilag for Norad 18.10.04

Uten bønn ville livet mitt blitt mye fattigere og mye utryggere. Det er fantastisk fint å få legge bekymringer og eventuelle farer i Guds hender og tro at en blir tatt vare på.

Einar Lunde, NRK-journalist til Krigsropet, Frelsesarmeen.

Biskop Gunnar Stålsett samtalte en gang med Tibets religiøse leder Dalai Lama. Buddhisten spurte biskopen om hva han syntes var det mest verdifulle i den buddhistiske tro. "Den dype respekten for skaperverket", sa Stålsett og så snakket de en stund om det. Etter hvert spurte Stålsett hva Dalai Lama syntes var det mest verdifulle i den kristne tro. "At du kan tro på en Gud som kjenner deg ved navn, elsker deg og har gått i døden for deg", svarte Dalai Lama.

Bud og Hilsen, Sjømannskirken, nr 2-2005.

Caux evaluering

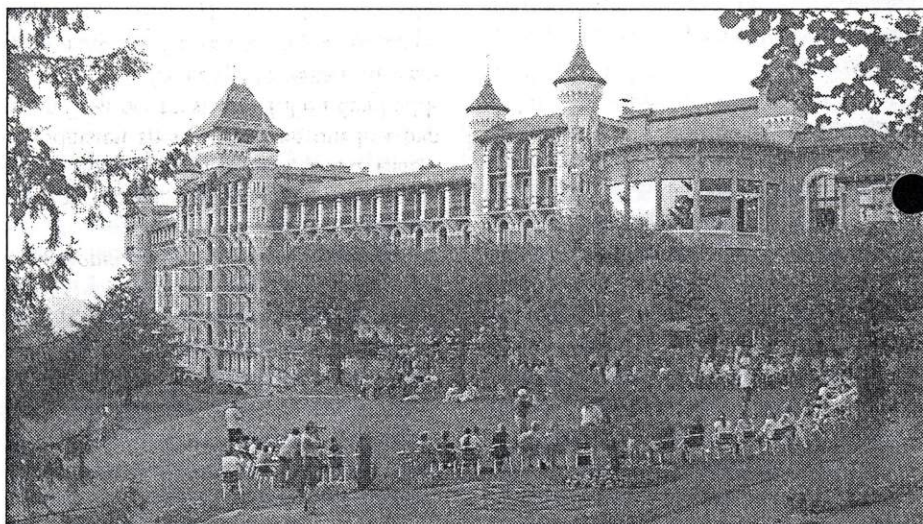
Den årlige oppsummeringen etter sommerens konferanser i Caux skal i år finne sted i Oslo 26. til 30. oktober med IC's hus Sophus Lies g. 5 som base. Det er de ansvarlige for de mange funksjonene i Caux som møtes til en evaluering og for å se framover til sommeren 2006 med blick også til 2007.

Det ventes ca. 25 personer fra europeiske land og USA. Norske familier var ansvarlige for en av de mest vellykkete ukene i Caux og mange gleder seg til dette besøket. Deltagerne innkvarteres privat. Om noen har lyst til å hjelpe med arrangementet så ring Sven og Tone Nelson tlf. 32890726.

Takk

Giroblanketten i forrige nummer førte til at det kom inn mange beløp til driften av Ny Verden. En hjertelig takk for gavene.

Redaksjonen

Mountain House, Caux under generasjonskonferansen.

Ny Verden vil fremme en forandring i både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og forankret i den kristne tro. Samtidig står bladet for dialog, samarbeid og respekt for mennesker uansett tro eller politisk ståsted. Ny Verden beretter om et globalt arbeid som er åpent for alle og om brytningen mellom godt og ondt som foregår i alle mennesker og nasjoner.

UTGIVER: Initiatives of Change, tidl. Moralsk Opprustning/MRA • Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo.
Tlf. 22 55 94 30 • E-post: post@initiativesofchange.no • www.initiativesofchange.no • Bankgiro: 6030.05.08831

ANSVARLIGE: Sturla E. Johnson og Bjørn Ole Austad.